

Khi Ta Bên Nhau

Contents

Khi Ta Bên Nhau	1
1. Crush.	1
2. Mưa.	2
3. Dễ Thỏa Mãn?	3
4. Trà Sữa.	4
5. Giận.	5
6. Chia Tay.	6
7. Về Với Anh!	7

Khi Ta Bên Nhau

Giới thiệu

Yêu nhau, bên nhau rồi lại xa nhau. Sau tất cả, liệu còn có thể trở về? Chỉ là vài câu chuyện nhỏ từ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ta-ben-nhau>

1. Crush.

Anh nè!

Khi em nghĩ đến một người có nụ cười ấm áp như ánh nắng mùa xuân, sẵn sàng cùng em cười đùa trong cơn mưa hạ bất chợt, lại hát cho em nghe những giai điệu ngọt ngào khi tiết trời sang thu, và vòng tay người ấy lại luôn bao bọc em khỏi cơn gió đông rét lạnh. Biết gì không? Vào lúc ấy em thực sự rất nhớ anh. Anh của em, điều tuyệt vời nhất mà em đã có.

...

Mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ. Từng hạt từng hạt nối lấy nhau đáp xuống giữa những cơn gió thu phảng phất. Trời se lạnh.

Thời tiết này thực sự rất thích hợp cho việc ở nhà, quần một lớp chăn dày, và nghe những bản ballad buồn bên cạnh li sữa ấm nóng. Ai cũng thích như vậy mà, phải không?

Thế nhưng, chẳng hiểu lí do vì sao, em lại xách balô lên, quyết định đến trung tâm học Anh văn thay vì nằm ở nhà và hưởng thụ buổi tối thật tuyệt vời ấy.

Chỉ là bỗng dưng có cảm giác khác lạ, dường như là mong đợi. Như là có một điều gì đó bất ngờ đang chờ đợi mình?

Thật vậy, lớp học thường ngày vắng lặng, chán ngán hôm nay bỗng trở nên tràn đầy sức sống!

Vì sao ư? Vì có anh xuất hiện.

Mà anh là ai? Là crush của em!

Nhưng việc crush xuất hiện đã mang đến rất nhiều rắc rối. Rắc rối để suy nghĩ xem tại sao anh có mặt ở đây. Rắc rối việc phải chứng kiến nhiều bạn nữ nhìn ngắc đến crush của mình. Rắc rối nhất là chuyện mãi lo để ý đến crush mà không tập trung học hành được gì cả.

Haizz. Rốt cuộc cũng bị giáo viên nhắc nhở vì làm bài tập sai quá nhiều. Bình thường thì không sao cả, sai thì làm lại thôi. Nhưng mà hôm nay lại có crush ở đây, bị nhắc nhở chẳng phải mất mặt lắm sao? Crush sẽ biết em học anh văn tệ thật là tệ cho xem.

Buổi học cuối cùng cũng kết thúc với tâm trạng chán chường cực độ. Lẽ ra hôm nay em phải ở nhà, ở nhà, ở nhà mới phải chứ?

...

-Em ơi?

Phía sau có tiếng gọi. Giọng nói này... là của anh?

-Làm bạn gái anh đi! Rồi hai đứa mình cùng nhau học anh văn nhé?

À quên kể! Crush giỏi anh văn cực kì!

À mà, cái này là... quà tặng một được hai mà ông trời cho em sao?

2. Mưa.

Anh nè!

Mưa rồi kìa anh. Khi ta xa nhau rồi, anh có nhớ những lời anh từng nói?

...

“Chỗ anh mưa rồi nè!”

Tiếng anh vang lên qua điện thoại. Giọng anh trầm, và ấm. Đôi lúc giọng sẽ hồ hởi như trẻ con vậy, giống như khi này, khi anh khoe với em mưa rơi qua điện thoại. Em sẽ tưởng tượng đến hình ảnh anh tay cầm điện thoại nói cho em, chân lại loay hoay với quả bóng và những hạt mưa li ti đang rơi đều.

“Anh đừng có chơi bóng lúc trời mưa chứ. Bệnh cho coi nè!”

“Em lại biết anh chơi bóng rồi. Nhưng mà không sao, anh khỏe cực kì, mưa gió không nhằm nhò đâu”

“Anh hôm trước mới bị cảm”

“Hi...”

Anh lại cười. Em biết lúc đó anh đang tìm một lí do gì đó để chống chế. Lí do nào đó liên quan đến em chẳng hạn?

“Nếu bị bệnh thì anh lại được nghe em điện thoại hàng giờ để nhắc uống thuốc nghỉ ngơi. Anh thích vậy lắm!”

“Lại xạo!”

“Anh nói thật đó!”

Em lại biết là anh đang mỉm cười. Vì em cũng vậy mà, đôi lúc anh đáng yêu thật nhỉ?

“Tháng sau em từ dưới quê lên nhớ mua bánh cho anh đó”

“Anh là con nít hay sao mà đòi mua bánh?”

“Anh là con nít cho em thương thương thương”

“Có bệnh”

“Thôi anh đi đá bóng nha”

“Ừ kệ anh. Em đi ăn đây”

“Ăn nhiều mập như con heo”

“...”

“Nhưng mà heo nhiều thịt, anh thích”

Anh tắt máy. Em cho là anh ngưng, nhưng chắc là không phải đâu ha?

Chỗ anh đang mưa như thế nào? Còn nơi em nhờ anh mà ấm áp lắm.

3. Dễ Thỏa Mãn?

Anh nè!

Nhiều lúc em tự hỏi, thật ra con người anh đối với ai cũng vậy à?

Con nít như anh thì ai lại ghét được nhỉ? Chẳng lẽ ai cũng như em, gặp anh là thích, nghe anh nói thì yêu, còn ở bên anh nhiều lại chẳng thể nào dứt ra được?

...

-Sao tự nhiên anh giận vậy?

Số là vừa gặp mặt nhau, anh đã nhăn mặt, bĩu môi... tóm lại là những hành động con nít hay làm khi giận ấy. Em không quan tâm, anh càng làm âm lên, giống như buộc em phải biết đến việc tại sao anh giận vậy?

-Sao em không tặng quà cho anh?

-Quà?

Hỏi ra mới biết, bạn của anh dạo này hay khoe được bạn gái tặng thứ này thứ nọ, rồi được bạn gái làm cơm cho ăn... Nói chung sau một hồi kể khổ, em hiểu ý anh là đang ghen tị nên giận lấy vậy.

-Em à...

-Sao hả?

-Em giả bộ tặng anh cái gì đó đi...

-Haizz...

Em lấy từ trong túi ra một chiếc móc khóa nhỏ. Bằng len, và với màu xanh anh yêu thích. Rồi đưa sang.

-Đây là?

-Móc khóa em tự làm. Tặng anh đó.

-...

-Không thích sao?

-Anh yêu em.

Nhìn anh có vẻ xúc động hơi lớ nhỉ? Chừng như sắp khóc ấy?

-Móc khóa đôi với em. Anh màu xanh, em màu đỏ.

-Tại sao không phải là cùng màu?

-Em nghe nói màu xanh với màu đỏ luôn đi cùng với nhau. Là luôn ở bên nhau chẳng?

-Anh love love love em.

Con nít có vẻ dễ thỏa mãn nhỉ? Mà thôi, em cũng love love love anh!

-

4. Trà Sữa.

A nè!

Hôm nay em vừa đến trà sữa quán cũ. Bao lâu rồi mình không đi cùng nhau anh nhỉ? Chỗ ngồi quen thay đổi nhiều đến mức em chẳng nhận ra. Chắc cũng như chúng ta, bên nhau rồi lại thành người xa lạ?

...

-Anh muốn uống lẩu trà sữa này cơ...

Chẳng biết với người khác như thế nào nhưng với em anh chẳng khác gì một đứa trẻ nhỏ. Hay làm nũng, thích bày ra vẻ mặt dễ thương để dụ dỗ người ta chiều theo ý mình.

-Anh chắc là hai đứa mình ăn hết nguyên phần này?

Em hỏi, anh gật đầu, mắt long lanh dụ hoặc. Em cá là những người chưa biết rõ về anh nhiều sẽ bị ánh mắt này đốn ngã mất thôi.

Nhưng nói đi nói lại, em vẫn bị anh dụ mất rồi.

-Hai đứa mình lần nào đến cũng ngồi đây, gương mặt dễ thương ưa nhìn lại đẹp đôi thế này có khi nào người ta tưởng chúng ta là vợ chồng không hả?

-Nhìn mặt em trẻ như thế này làm sao giống bà cô đã có chồng được chứ?

Anh không thèm nói nữa. Đó, đứa trẻ của em lại giả vờ giận dỗi rồi kìa.

-Chỗ tường với bàn ghế hình như hơi cũ rồi. Không biết quán có định sửa sang gì lại không nhỉ?

-Sửa lại là mất hơi ấm chỗ ngồi quen thuộc của anh rồi. Quán không có sửa đâu.

-Em chắc chắn là sửa.

-Đến khi sửa được thì hai đứa mình đã cưới nhau mất rồi đó nhỉ?

...

Có phải người nói vô tình người nghe hữu ý không anh? Có phải anh đã quên những gì mình từng nói? Có phải không chỉ em là người ngu ngốc tin rằng đó là lời hẹn ước để nhớ mãi đến tận bây giờ?

5. Giận.

Anh nè!

Anh có đang giận em không? Giờ phút này bỗng dưng em lại muốn hỏi như vậy. Anh giận, rồi lại cười. Bên anh, mọi thứ đều thật ấm áp.

...

-Em đang bị sao vậy hả?

-Anh thích nhỏ chung lớp rồi đúng không hả?

-Gi? Em nói gì vậy?

-Em thấy anh đi chung nó hai lần rồi. Vừa đi vừa cười thân thiết lắm. Thích người ta rồi phải không?

-Em điên quá đi. Bạn bè thôi.

-Bạn bè mà cười nói thân thiết vậy à?

-Em ghen hả?

-Rồi sao? Anh thích người ta rồi chứ gì?

-Anh nói là không có mà.

-Có. Anh nói chuyện với người ta thân thiết lắm.

-Chỉ nói chuyện xã giao thôi mà.

-Xã giao vậy sao cười tươi thế?

-Em ghen dữ vậy luôn hay sao?

Ngộ thật. Em đã nói với anh từ lúc hai đứa mình mới quen nhau mà. Anh quên sao? Em nói là em rất hay ghen. Phải nói là ghen điên cuồng và cực kỳ cuồng ghen luôn. Lúc đó anh cười bảo như vậy càng tốt cơ mà.

-Anh không chấp nhận chứ gì?

-Giờ em muốn sao hả?

-...

-Em?

-...

-Anh xin lỗi. Sau này anh sẽ không thân thiết như vậy nữa đâu mà.

-...

-Em...

-Đánh lộn hông?

Vừa nói xong, anh đã lấy con gấu bông cạnh ghế sang, vừa nhéo vừa cốc đầu nó. Miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Nhéo nè nhéo nè, nhéo cho khỏi giận hờn vu vợ nữa nè. Cốc đầu cốc đầu nè, cốc cho chữa thói suốt ngày đòi đánh chồng nè...”

Đồ con nít lai ông cụ non?

.....

6. Chia Tay.

Anh nè!

Khi ta bên nhau, bao nhiêu ngày là hạnh phúc?

Em luôn cho rằng giữ kín mối quan hệ sẽ luôn an toàn, sẽ chẳng tan vỡ, sẽ chẳng ai nhắm nhe nhìn vào mà cướp đi anh của em. Nhưng em nhầm rồi, chẳng thứ gì là tồn tại mãi mãi cả, tình cảm càng vậy, đến lúc rồi sẽ phải dứt mà thôi.

...

Ngày đó trường tổ chức lễ hội lớn. Đã hứa trước sẽ gặp nhau sau giờ kết thúc để cùng nhau đi ăn chung. Ấy vậy mà anh lại để em đợi giữa trưa nắng nóng mà lí do thì chẳng chính đáng chút nào.

Thế nhưng anh biết đó, trước ánh mắt long lanh và tấm lưng ướt đẫm mồ hôi ấy, em chẳng thể giận được một chút nào.

Mọi chuyện cứ vậy mà qua đi. Sẽ chẳng có chuyện gì nếu tối đó trên facebook không có tấm ảnh anh chụp với cô bạn chung lớp khi mà em đang sốt nhẹ do đứng nắng lúc sáng.

Ấm ức lắm chứ, nên em mới gọi điện nhanh đòi anh câu trả lời thật xác đáng.

“Cô ấy nhờ anh giúp vài việc nặng. Sau đó muốn chụp ảnh chung để làm kỉ niệm. Anh không biết là cô ấy đăng nó. Em đừng giận mà”

“Vậy nếu cô ấy không đăng thì anh định giấu em luôn à?”

“Chỉ có một tấm ảnh thôi mà. Nếu em không thích thì anh sẽ không chụp nữa đâu”

“Ra là anh giúp người ta nên áo mới ướt đẫm mồ hôi. Em còn tưởng anh sợ em đứng đợi nắng nóng nên mới chạy vội chứ”

“Anh cũng chạy nhanh ra tìm em mà!”

“Ừ... phải chạy nhanh để em không biết anh ở cùng người khác chứ”

“Em...”

“Em sao?”

“Vậy tại sao em không bao giờ đi cùng anh trước mặt mọi người? Sao em không muốn ai biết chuyện hai đứa mình yêu nhau?”

“Vậy là anh giận chuyện đó nên cố tình làm vậy để chọc tức em?”

“Em thôi đi. Hôm nay em làm sao vậy?”

“Em vậy đó. Em không thích thế đó, không muốn ai biết chuyện của em cả. Anh không thích chứ gì?”

“Ừ”

Anh đáp ngay. Như là chờ sẵn cơ hội để nói ra lời nào vậy. Nếu như trong một hoàn cảnh khác, vào thời điểm khác, khi mà chưa có chuyện gì xảy ra này giờ, có lẽ em sẽ suy nghĩ nhiều. Nhưng mà, vào lúc đó, chẳng hiểu sao em lại có thể nói ra những lời ấy...

“Vậy chia tay đi”

“Em nói cái gì vậy?”

“Chia tay đi”

“Em điên rồi”

“Ừ. Em điên. Em mệt mỏi lắm rồi. Buông tay nhau đi. Em chẳng còn giữ nổi mối quan hệ này nữa...”

Anh không trả lời ngay. Chắc là suy nghĩ về số phần trăm sự thật trong lời em nói. Mà cũng có thể là nghĩ xem bản thân có cảm thấy như em không. Bẵng đi một thời gian không lâu, nhưng lại xa chừng như một ngày mới, anh nhẹ nhàng trả lời hai chữ “Tùy em”.

Ta không còn là của nhau nữa rồi...

7. Về Với Anh!

Chớp mắt một cái, chỉ như vừa tỉnh dậy sau một cơn say, lại nhận ra thời gian đã trôi qua nhiều đến nhường nào rồi. Còn yêu nhưng lại chia tay cứ như một giấc mộng dài mà đây trống trải. Nhớ lại những thứ đã qua, mới biết hóa ra em sai thật rồi. Nhiều lúc muốn bỏ qua tất cả, chạy đến bên anh, ùa vào lồng ngực thật ấm áp ấy, và nói em sai rồi.

Thế nhưng cái tôi của chính mình lại quá lớn, chỉ nghĩ vậy, rồi lau những giọt lệ từ nơi khóe mắt đi mà thôi. Em xin lỗi.

Hơn ba tháng trôi qua, sim điện thoại thay đổi, facebook cũng chẳng dám online. Chỉ vì sợ, sợ nhìn thấy hộp thư trống hoác không một tin nhắn nào, sợ nhìn thấy nhật kí không báo dù chỉ là một cuộc gọi nhỡ. Sợ thấy anh mỉm cười bên cô bạn cùng lớp. Sợ em là người muốn buông tay nhưng anh lại là người quên em trước...

...

Chuông cửa reo.

Trước nhà là một cậu nhóc khoảng năm sáu tuổi, tay cầm que kẹo bông to hơn cả mặt, hớn hờ liếm mút vị ngọt của nó. Thấy có người bước ra, cậu nhóc nhanh tay đưa món đồ giấu phía sau lưng lên, nũng nịu nói:

-Có anh kia nhờ em đưa cho chị cái nón. Anh đó bảo chị ra sân bóng một tí, ba mươi giây thôi cũng được nữa.

Nói rồi nhét nón vào tay người đối diện rồi chạy biến.

Là anh sao? Có phải anh không? Nếu đúng thì anh đang làm gì vậy?

Có chút nghi ngờ, nhưng hơn cả là sự mong đợi. Đội chiếc nón lên, quyết định đến đó thử xem sao.

À mà hôm nay trời nắng thật!

Đến sân bóng. Đúng là anh thật. Dáng người cao lớn nhưng hiện lên vẻ cô đơn không giấu được. Thật vui sướng khi biết đó là anh, song lại cảm thấy có lỗi. Với anh, với cả chính bản thân mình.

-Anh... Có chuyện gì sao?

Anh chỉ cười nhẹ, rồi đưa em li trà sữa đang cầm trên tay. Nét mặt rõ buồn bã, giọng nói lại càng làm tim em đau nhói. Đau không phải vì lời anh nói, mà vì lí do anh nói nó ra.

-Em từng nói em có thể quên đi một người trong vòng một trăm ngày. Cũng có thể xóa sạch kỉ niệm với người đó bằng một trăm ngày không có liên lạc. Hôm nay là ngày thứ chín mươi chín em rời xa. Anh không muốn em quên đi anh và bất kì một kỉ niệm nào cả.

-Anh xin lỗi vì ngày đó. Vì tất cả.

-Tha lỗi cho anh được không? Từ nay về sau, anh sẽ không làm em buồn giận vì bất cứ điều gì nữa. Chỉ cần là em muốn, anh lập tức sẽ nghe theo. Chỉ cần là em nói, tất cả mọi thứ đều là đúng. Chỉ cần là em không thích, anh tuyệt đối sẽ không liên quan vào... Anh yêu em.

Em im lặng không nói, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cúi đầu thật thấp, để nước mắt từ từ rơi xuống hai bên má. Không biết làm cách nào để nói mấy tiếng xin lỗi từ tận sâu trong tim.

-Em chưa tha thứ cũng không sao. Anh chỉ cần gặp em bấy nhiêu đó thôi, đủ để em đừng quên anh được. Anh đưa em về, đứng đây dễ say nắng lắm.

Em vẫn đứng yên đó. Anh cũng vậy, không nói thêm một lời nào nữa.

Chợt, cơ thể đang run run vì xúc động tiến lại gần, ôm chặt lấy anh, ngửi trọn mùi hương quen thuộc như vẫn thắm tưởng tượng. Giọng nghẹn ngào nói ra những điều mà bao lâu nay vẫn giữ kín:

-Em xin lỗi, em yêu anh.

Sáu chữ, lại đem ta về với nhau...

...

Chuyện của tôi đó, online tài khoản facebook trở lại, rất nhiều tin nhắn được gửi đến, nhiều nhất vẫn là của ai kia. Chẳng thể nào nhớ hết được, trừ tin nhắn cuối cùng, như khắc sâu vào trong tim.

“Anh chỉ sợ mất em. Nói xin lỗi nhiều thật ra cũng vô dụng lắm, anh chỉ mong em hiểu là anh yêu em nhiều. Chỉ cần em đọc được tin nhắn này thì anh đã cảm thấy đủ. Tha thứ cũng cần thời gian dài mà, anh hiểu chứ, anh đợi được. Chỉ mong em đừng nói những lời đau lòng như lúc đó nữa. Đừng buông tay, nếu một hôm hãy nói cho anh này, anh sẵn sàng nghe tất cả, lại có sẵn tay cho em nắm, bờ vai để em dựa vào. Mọi quan hệ này em không giữ được thì anh sẽ thay em nắm thật chặt lấy. Chẳng có gì cả, mệt rồi thì về bên anh em nhé!”

Giữa lúc đang cảm động, tin nhắn nữa lại đến. Lần này em chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa đây?

”Em yêu. Lúc này anh hứa nhiều vậy chủ yếu là cho em cảm động mà tha thứ. Anh chắc chắn sẽ làm được hết. Nhưng mà em cũng đừng đòi hỏi anh những việc không thể thực hiện như nhịn ăn nhịn uống nhịn đi toilet... À, còn cả việc làm dành cho vợ chồng í, đợi em cưới anh đã rồi hãy yêu cầu em nhé! Yêu em

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ta-ben-nhau>